

Бути людиною великих бажань

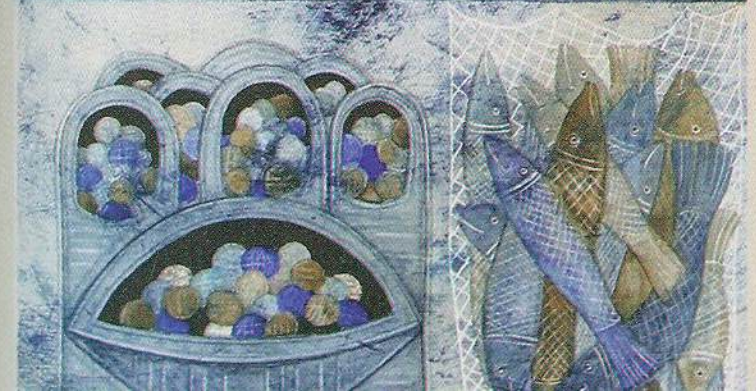
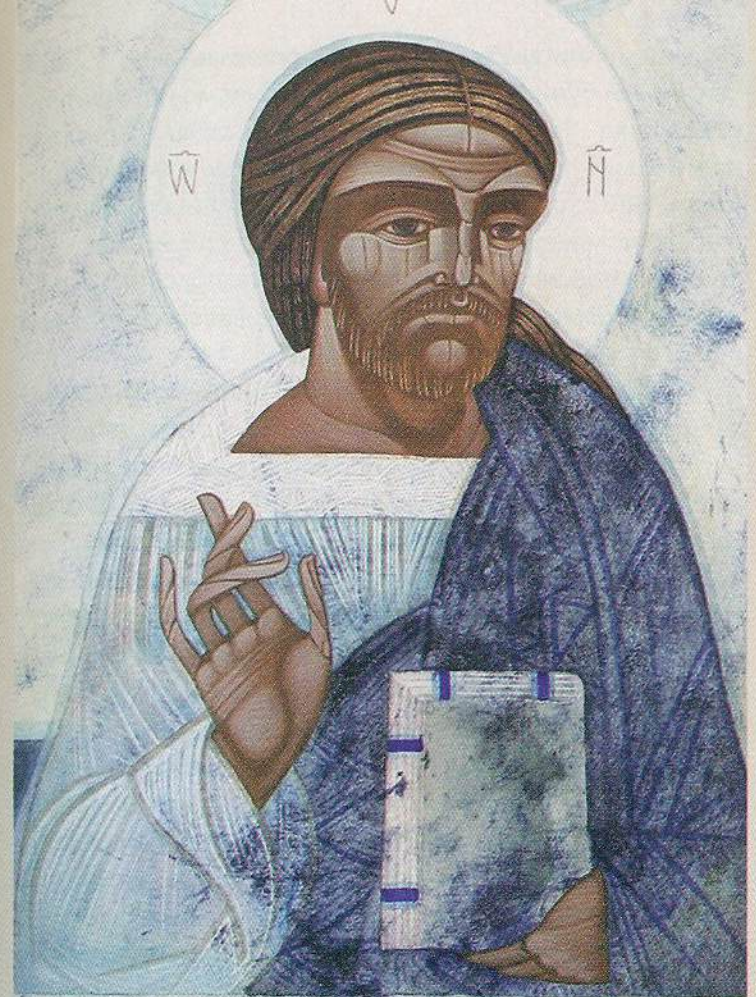
«Увійшовши в Єрихон, Ісус проходив через (місто). А був там чоловік, Закхей на ім'я; він був головою над митарями й був багатий. Він бажав бачити Ісуса, хто він такий...» (Лк. 19, 1-2).

Ще колядки звучать у наших храмах і оселях, а Боже Слово вже запрошує нас в дорогу назустріч Воскресінню. Неділя про Закхея є першою неділею, яка заповідає нам наближення Великого посту – часу покаяння і навернення, періоду, в якому ми готуємося до зустрічі з Воскреслим Христом – нашим Спасителем.

Спасіння – це мета нашого життя, мета нашої життєвої мандрівки. Варто пам'ятати, що наше спасіння було ціллю земного життя самого Воплоченого Бога, який *«задля нас, людей, і нашого ради спасіння зійшов із небес»*, – як ми визнаємо у Символі віри, а нашу прадавньою колядкою підкреслюємо те саме: *«...прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь...»*.

Євангельська історія про Закхея пригадує нам, що першим кроком до спасіння є бажання. Бог бажає нашого спасіння і зі свого боку зробив усе для нього. Тепер черга за нами...

Про Закхея в Євангелії сказано, що *«він бажав бачити Ісуса, хто він такий»* (Лк. 19, 3). У Новому Завіті багато хто бажав побачити Ісуса, як от греки, які прийшли в Єрусалим і попросили одного з Христових учнів – Филипа з Витсаїди: *«Пане, хочемо побачити Ісуса»* (Йо. 12, 21).

Не знаємо, чи відбулася ця зустріч віч-на-віч і, якщо так, якими були плоди цієї зустрічі. Знаємо про іншого персонажа – Ірода, який *«здавна бажав бачити Христа, тому що чув про нього»*, і навіть *«дуже зрадив, побачивши Ісуса»*, якого, втім, насильно привели до нього. Проте Ісус не вступив у діалог з тираном, бо добре знав, що той хотів побачити його лише задля заспокоєння своєї людської цікавості, задля розваги: *«сподівався побачити від нього якесь чудо»* (Лк. 23, 8).

Мабуть, Закхеєм керували якісь інші спонуки, ніж звичайна людська цікавість чи бажання стати свідком чергового видовища. Ним керувало щире прагнення зустріти Ісуса, пізнати Його, наблизитись до Нього. Закхей ще не знає, який великий дар приготував для нього цей Ісус, але інтуїтивно відчуває наближення Когось великого, Когось, хто здатний внести в його життя лад, сенс, Боже спасіння; і ось тепер він, Закхей, приймає рішення зробити крок назустріч цьому Ісусові, який надходить.

Знаємо, що Закхей не буде розчарований у своєму рішенні й у своїх зусиллях. А дивлячись на нього, просімо в Господа для себе дару бути людьми великих прагнень і бажань, людьми, які щиро тужать за зустріччю із Богом і бажають того, що тільки Бог може і прагне нам дарувати – спасіння нас самих і наших ближніх.

Якими є мої бажання? Чого я прагну понад усе на світі? Чи відчуваю у своєму серці прагнення зустріти Бога, наблизитись до Нього, з'єднатися із Ним – тут на землі і колись у вічності?

«Боже, Ти Бог мій! Тебе шукаю пильно. Тебе душа моя прагне, Тебе бажає тіло моє в землі сухій, спраглий і безводній. Отак і я у святині Тебе виглядаю, – побачити силу Твою й Твою славу» (Пс. 63, 2-3).

Прагнути особистої зустрічі з Христом

«Він бажав бачити Ісуса, хто він такий, але не міг із-за народу, бо був малого зросту» (Лк. 19, 3).

Закхей, – людина, яку громадськість вважала і яка, вірогідно, справді була великим грішником. Проте цей чоловік в глибинах власного єства відчув тугу за спасінням і вирішив зробити крок назустріч Тому, хто його приносить, – Ісусові Христові.

Водночас в Євангелії сказано, що на цьому шляху до Ісуса трапилася неочікувана перешкода: натовп людей, який звідусіль оточував Його. Дивним чином, але ті, хто є близько до Ісуса, не раз можуть стати перешкодою іншим для зустрічі із Ним.

Так було і з розслабленим в Капернаумі, товариші якого не змогли досягнути до Ісуса через тисняву в дверях дому, де Христос проповідував. Ці друзі аж мушили розібрати дах і через отвір у стелі спустити свого прикутого хворобою до ліжка друга перед Ісусом... Щось подібне пережив сліпець Вартимей, який сидів при дорозі і просив милостині (до речі, цей випадок також трапився в Єрихоні, де проживав Закхей, незадовго до його зустрічі з Ісусом). Отож, коли Вартимей почув, що повз нього проходить славний Вчитель з Назарету, почав кричати на весь голос: *«Ісусе, сину Давидів, змилуйся наді мною!»* (Лк. 18, 38). Замість того, щоб звернути увагу Ісуса на цього сліпого чоловіка,

люди, які йшли попереду Нього, намагалися закрити йому уста: «Ті, що йшли попереду, сварилися на нього, щоб замовчав» (Лк. 18, 39). На щастя, сліпий не дав себе знеохотити цими перешкодами, а навпаки – «кричав ще дужче: "Сину Давидів, змилуйся надо мною!"». Ця його наполегливість принесла бажаний плід: хтось неназваний покликав його і допоміг йому наблизитися до Ісуса, який, своєю чергою, дарував йому прозріння і спасіння, кажучи: «Прозри! Віра твоя спасла тебе» (Лк. 18, 42).

Маючи перед собою маси і натовпи народу, Господь, однак, звертається до кожної людини зокрема, бо саме на цьому рівні довершується спасіння. В Євангеліях віднаходимо численні приклади такого Божого діяння у світі. Бажаючи спасти людство, Господь скеровує свою увагу на дівчину з Назарету на ім'я Марія. Посеред натовпу людей, що тиснуть до Нього, Ісус розрізняє віруючу жінку, яка наблизилася і доторкнулася до краю Його одежі з вірою, тому й спаслася. Він сам виходить назустріч хворим, сліпим, паралізованим, померлим і до них особисто скеровує своє спасенне слово та простягає свою творчу і рятівну десницю.

Цей принцип глибоко особистісних стосунків із кожною людиною Господь проголошує устами пророка Осії, коли описує свої стосунки з народом як спілкування «від серця до серця»: «Я заведу її у пустиню, і буду їй до серця промовляти» (Ос. 2, 16). І я глибоко переконаний, що саме такого спілкування прагне кожен із нас! Зрештою, це підтверджують сигнали, що надходять від багатьох людей, наших сучасників. Нещодавно, під час церковного форуму про душпастирське планування, один молодий чоловік, батько 4-х дітей, посвідчив, що від священників він потребує й очікує передусім особистої уваги, особистого супроводу й особистої підтримки в духовному житті. Думаю, цей молодий

батько може стати голосом багатьох, якщо не більшості з нас.

До речі, на цьому форумі була озвучена рекомендація, під якою я можу особисто підписатися і висловлюю її зараз вам як щире побажання на дорогу: «Заохочувати вірних мати особистого сповідника/духівника задля поглиблення свого духовного життя». Великий дар і щастя – мати в дорозі до Ісуса провідника – людину віри і Божого Духа, яка допомагатиме нам розпізнавати присутність Бога в нашому житті та відкритися до Його діяння.

«Вислухай, Господи, мої глаголи, зверни увагу на моє зідхання. Прислухайся до голосу мого благання, царю мій і Боже мій! До Тебе бо молюся. О Господи, удосвіта Ти голос мій почуєш, удосвіта буду молитися до Тебе й виглядати. ... О Господи, веди мене Твоєю правдою – з уваги на ворогів моїх; вирівняй Твою путь передо мною» (Пс. 5, 2-3.9).

Зустріч, яка започатковує духовне зцілення

«Побіг він наперед, виліз на сикомор, щоб подивитися на нього, бо Ісус мав проходити тудою. Прийшовши на те місце, Ісус глянув угору і сказав до нього: "Закхею, притьмом злізай, бо я сьогодні маю бути в твоїм домі» (Лк. 19, 4-5).

Закхей, що заховався між гіллям сикомора, мимоволі нагадує Адама, нашого прабатька, котрий після свого гріхопадіння сховався від Божого погляду серед дерев райського саду (див. Бут. 3, 8). Людина, котра перебуває у гріху, намагається уникнути прямого погляду Святого, зрештою, навіть сама на себе не може дивитися спокійно. Сором, страх, непевність, відчуття загрози – усе це почуття, які супроводжують свідомість власної гріховності.

У такій ситуації людина потребує когось, хто міг би відновити її пошану до самої себе через сприйняття у співчутті і розумінні. Але самого співчуття і розуміння недостатньо. Людині для цілковитого звільнення від гнітючого почуття вини потрібен Хтось, хто може зняти з неї цей незносний тягар провини і відновити у її душі первісну гідність Божої дитини, а з нею – самоповагу і поновне сприйняття себе самої.

Саме такий процес внутрішнього зцілення започатковує Ісус у житті Закхея. Так само чинить Бог у Христі

Ісусі із кожним грішником, який прагне спасіння. Господь не оминає Закхея стороною, навпаки – Він йде до того місця, де заховався Закхей. Ісус, як Добрий Пастир, що шукає загублену овечку, вишукує загублену людину. Він наближається до сикомора (можемо відчувати, як щораз сильніше б'ється серце Закхея в унісон кожному кроку Спаси, що надходить), а ставши під деревом, зупиняється, звертає свій погляд в бік Закхея, огортає його своїм божественним поглядом, повним милосердя і любови, а відтак звертається до нього на ім'я: «Закхею!».

Звертатися чи називати когось на ім'я у семітській культурі і духовності означало глибинне пізнання і сприйняття особи такою, якою вона є насправді, без масок і без макіяжу. Своєю увагою, своїм люблячим поглядом і своїм Божественним словом Ісус виводить Закхея з його укриття і запрошує до свого товариства. Дає йому зрозуміти, що не гидує ним, не відвертається від нього, не відкидає його і не погорджує ним. Навпаки – прагне подарувати йому найвищий вияв сприйняття – навідатися до його оселі. Це – радісна Благовість надії, яку звіщає нам сьогодні Боже слово: Бог мене приймає, не зважаючи на мої гріхи; Бог і далі мене любить вірною любов'ю, попри всі мої невірності і зради; Бог приймає мене і просить мене прийняти Його до моєї оселі, до мого життя. Так починається цілковите зцілення і відновлення душі Закхея Божою любов'ю.

Роздумуючи сьогодні над цим Божим словом, усвідоммо собі, що Бог так само поводить і з нами: виходить нам назустріч, огортає нас своїм люблячим оком, звертає до нас своє спасенне слово, просить, щоб ми прийняли Його до нашого життя... Якою є моя реакція на це наближення і запрошення Ісуса?